

fortalte om Industrien, at den havde haft en stor Beskyttelse, men at denne var bleven endnu større for den derved, at Priserne vare faldne med 50 pCt. eller deromkring. Ja, den Toldbeskyttelse, vi tilmaalte Industrien i 1863, kunde maaske efter vor Formening den Gang, da vi stode aldeles paa Frihandelsstandpunktet, være tilstrækkelig, men vi se, at det først er i de senere Aar, efterhaanden som Toldbeskyttelsen virker og er bleven større for Industrien, at denne er vokset kraftig op og er bleven stor og stærk. Ere vi nu tjente med at faa en stor og stærk Industri og et forarmet og usselt Landbrug? Jeg tror nej!

I Udvalgsbetænkningen forrige Aar var der opstillet nogle Positioner for Landbruget; der var opstillet Dyr, Kødvarer, Fedt, Ister, Mælk, Fløde, Oste, Æg, Halm, Hakkelse og Hø. Udvalget i Fjor og de Landmænd, der sade i dette, vare meget beskedne, naar de stillede dette Forlangende. Maaske det i Fjor var tilstrækkeligt; men Forlangendet om Toldbeskyttelse for Landbruget vokser Dag for Dag, og Kravene blive større og større. Jeg tror derfor ikke, at man kunde nøjes med dette, naar man i Øjeblikket skulde gaa til at give Landbruget en Toldbeskyttelse, men man maatte ogsaa forlange Beskyttelse for andre Produkter. Jeg skal af dyriske Produkter nævne, at der maa forlanges Beskyttelse baade for Smør og Flæsk. Nu ville vel de fleste sige: Ja, hvad nytter det? Vi have jo Udførsel af Smør og Flæsk. Det er jo en af vore Læresætninger, som ogsaa er fejl, at naar vi have Udførsel af en Vare, saa kan det ikke nytte at paalægge Told, det kan ikke højne Prisen. Det er ingenlunde Tilfældet, at denne Regel kan gennemføres i sin Helhed, thi som jeg omtalte ved 1ste Behandling, Markedsprisen afhænger af Tilbud og Efterspørgsel, og saafremt det danske Tilbud vokser paa det Marked, som vi komme til, i stærkere Grad end Efterspørgsten, vil selvfølgelig Prisen falde. Board of Trades Oplysninger vise tydeligt, at den danske Smørførsel til England er stegen i de sidste 5 Aar, men Prisen er successivt falden, efterhaanden som Tilførslen er stegen. De andre Landes Udførsel til England er ogsaa stegen, men ikke i det Forhold som den danske, og derfor er Prisfaldet for deres Vedkommende heller ikke blevet det samme som den danske Vares Prisfald. Tage vi Flæskepositionen efter Board of Trades Oplysninger, se vi, at lige saa meget som vor Udførsel stiger i Procent,

falder Prisen i Procent, men aldrig saa snart bliver der Tilbagegang i vor Udførsel, saa stiger Procenten, og med Hensyn til Genstande, hvor der ingen Tilbagegang har været, har ogsaa Prisen været uforandret. Det er derfor ingenlunde ligegyldigt, om vi paa Grund af den store Indførsel her til Landet af Smør og Flæsk blive tvungne til at sende saa meget mere af vore Varer til England, og naar en Del Landmænd dertil ytre, at de frygte for, at Smørførselen f. Eks. skal anvendes til at forfalske det danske Smør med, er det saa meget mere rimeligt, at vi absolut ogsaa faa Indførselstold for at forhindre et muligt Misgreb i den Retning. — Men det er ikke nok med, at vi tale om Dyr og dyriske Produkter, lad os se, hvorledes det forholder sig med Planteprodukter. Vi se, at Udvalget i Fjor kun havde medtaget Hakkelse, Halm og Hø. Ja, det er meget lidt værdifulde Plantefrembringelser, og selvfølgelig kunne vi være ganske sikre paa, at det kun er de Mænd, der omtrent bo op ad de store Byer, der ville kunne nyde nogen Gavnl af en Toldbeskyttelse i den Retning, men paa de store Kornsorter og de andre Plantefrembringelser var der ikke Tale om at give Beskyttelse. Der er en overordentlig stor Indførsel af Korn og Kornprodukter til Danmark, og der er ikke Spørgsmaal om, at vi blive plagede af Udlandets Produktion, og der er heller ikke Spørgsmaal om, at denne Produktion til sine Tider i fremmede Lande er saa stor, at den ikke en Gang kan betale Høstomkostningerne; paa Grund af de billige Transportforhold finder den saa Vej hertil og nedsætter Prisen paa vore Produkter. Det er en Selvfølge, at vor Jord er det, som er stærkest berørt af, at vore Planteprodukter falde i Pris, og naar det her er omtalt, at vore Landejendomme ere gaaede 30 pCt. tilbage i Værdi, hvad andet er det vel end et Udtryk for, at den Planteproduktion, som Jorden giver, nu er bleven mindre værdifuld, end den var forhen. Vi trænge derfor først og fremmest efter vor Mening i Landbruget til at faa en ordentlig Told paa Korn, og det er underligt at nægte os en saadan Told, thi vi have dog noget, som der har været talt om i denne Sal i de senere Dage, som hedder Hartkorn. Skatten til Stat og Kommune af Hartkornet drejer sig om ca. 20 Millioner. Den svares alene af Planteproduktionen, men saa er det dog ganske ejendommeligt at paalægge de danske Planteprodukter, avlede paa den danske Jord, en saadan Skat, samtidig med at vi ødelægge deres